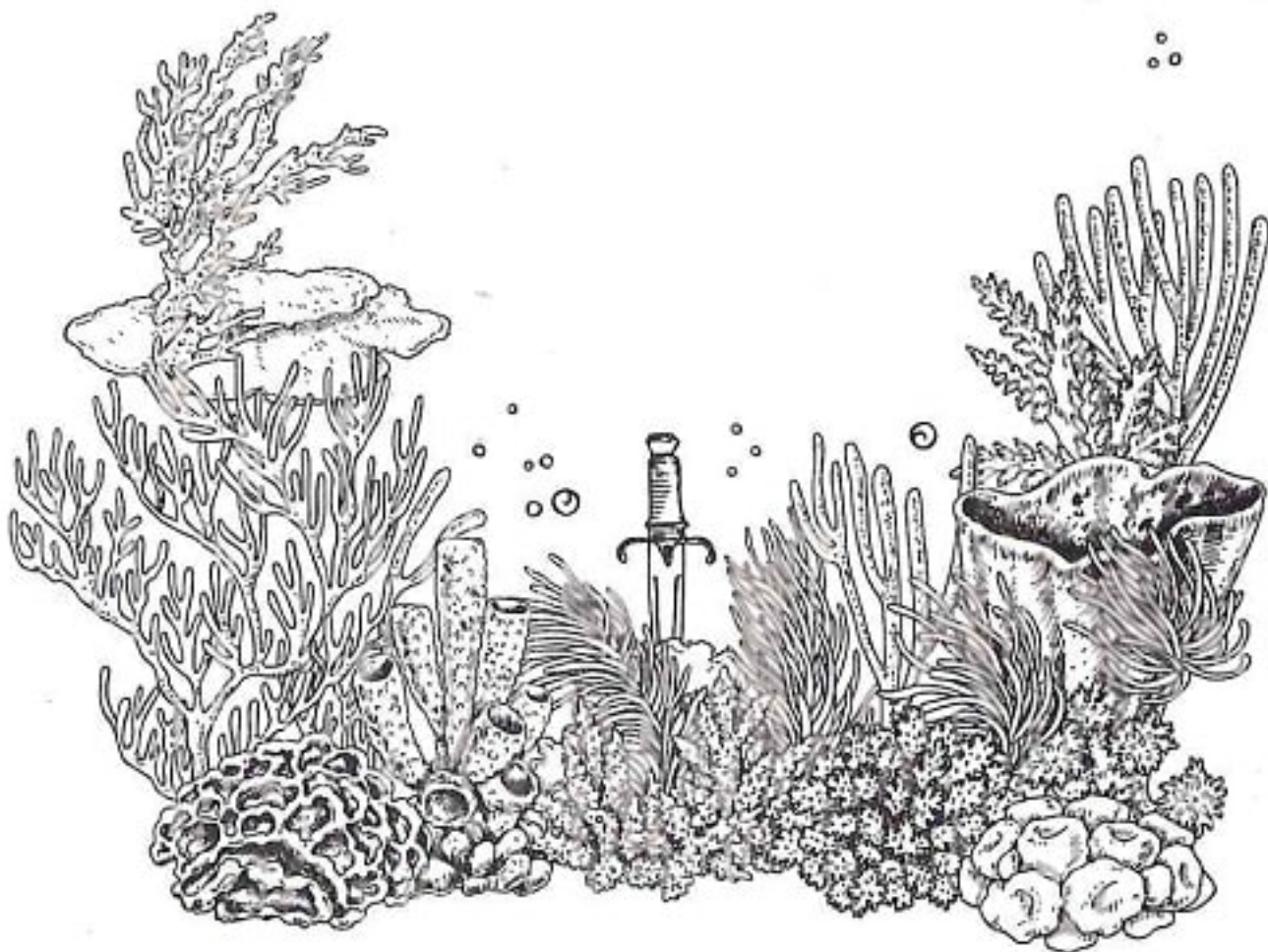

КНИГА ПЕРША

Скажи йому: бридкі мені
Його брехня й облуда,
І він смертельним ворогом
Мені довіку буде;
Корони Фейрі хай не жде
І, хоч куди лиш піде,
Ніде безпеки не знайде,
Та й королем не буде.

Майкл Драйтон. «Німфідія»

ПРОЛОГ

Джуд підняла важкий тренувальний меч і перейшла в першу позицію — бойової готовності.

«Звикни до ваги, — казав їй Мадок. — Ти маєш бути достатньо сильною, щоб бити, бити й знову бити без втоми. Перший урок: зроби себе такою сильною».

«Буде боляче. Біль додає сили».

Джуд уперлася ногами в траву. Вітер куйовдив їй волосся, поки вона переходила з однієї позиції в іншу. Перша: меч перед собою, схилений набік, захищає тіло. Друга: високо підняти ефес, так, наче клинок — це ріг, що виходить із її голови. Третя: опустити до стегна, а тоді з оманливою невимушеністю нахилити його перед собою. А тоді четверта: знову підняти до плеча. З кожної позиції можна було спокійно переходити до удару чи захисту. Битись означало грати в шахи: передбачати, до якого ходу вдасться супротивник, і протидіяти йому, поки той не вдарив.

Але в ці шахи треба було грати всім тілом. Після них вона залишалася побитою, втомленою й сердитою на весь світ — і саму себе.

А може, це більше скидалося на їзду на велосипеді. Навчаючись її в реальному світі, вона дуже багато падала. На колінах у неї були такі садна — мама думала, що залишаться шрами. Але Джуд сама зняла зі свого велосипеда навчальні

колеса й відмовилась обережно, як Терін, їздити тротуаром. Джуд хотілось їздити вулицею, швидко, як Віві, а якщо в її шкірі після цього застрягне гравій, то що ж — хай тато надвечір повитягає його щипчиками.

Часом Джуд сумувала за своїм велосипедом, але у Фейрі подібних почуттів не було. Натомість вона мала велетенських ропух, худих зеленуватих поні та струнких, мов тіні, коней із шаленими очима.

А ще в неї була зброя.

І був убивця її батьків, тепер — її прийомний батько. Генерал Верховного короля, Мадок, який хотів навчити її надто швидко їздити верхи та битися до смерті. Хоч як сильно вона на нього замахувалася, він на це просто сміявся. Мадоку подобався її гнів. Він називав його вогнем.

Джуд і самій подобалося бути сердитою. Краще бути сердитою, ніж наляканою. Краще вже так, аніж пам'ятати, що вона — смертна серед чудовиськ. Їй уже ніхто не пропонував їздити з навчальними колесами.

На іншому боці поля Терін під керівництвом Мадока ставала в різноманітні позиції. Терін теж навчалася поводження з мечем, але проблеми в неї були не такі, як у Джуд. Стійки в неї виходили ближчими до ідеалу, зате тренувальних боїв вона не терпіла. Вона застосовувала очевидні способи захисту разом із очевидними атаками, тому легко було обманом змусити її виконати кілька рухів, а тоді пробити її оборону, зламавши закономірність. Щоразу, коли це ставалося, Терін лютувала так, ніби Джуд не перемагала, а плутала кроки в танці.

— Ходи сюди! — гукнув Мадок до Джуд із того боку сріблястої широчіні трав.

Вона пішла до нього, закинувши меч на плечі. Сонце тільки сідало, але фейрі — сутінкові істоти, їхній день ще не сягнув і середини. У небі виднілися прожилки міді й золота.

Джуд глибоко вдихнула й відчула запах соснових голок. Якусь мить вона почувалася так, ніби була просто дитиною, що опановує новий вид спорту.

— Ну ж бо, потренуйтеся в бою, — сказав він, коли Джуд підійшла ближче. — Ви, дівчата, проти цієї старої червоної шапки.

Терін сперлася на свій меч, і його кінчик угруз в землю. Вона не мала так тримати зброю — це не йшло на користь клинку, — проте Мадок не зробив їй зауваження.

— Влада, — промовив він. — Влада — це здатність діставати те, що хочеться. Влада — це здатність бути тими, хто ухвалює рішення. І як же ми здобуваємо владу?

Джуд стала поруч зі своєю близнючкою. Було очевидно, що Мадок очікував відповіді, тільки неправильної.

— Навчаючись добре битися? — спитала вона, щоб сказати хоч щось.

Коли Мадок усміхнувся їй, вона побачила кінчики його нижніх ікл, що були довші за решту зубів. Він скуйовдив їй волосся, і Джуд відчула, як голови торкаються гострі краї його схожих на пазурі нігтів. Дотик був надто легкий, щоб заподіяти шкоду, та все ж нагадував про те, хто Мадок такий.

— Ми здобуваємо владу, захоплюючи її.

Він показав на низенький горбок, на якому росла акація.

— Проведімо замість наступного уроку гру. Он мій пагорб. Уперед, захопіть його.

Терін слухняно рушила до нього, за нею пішла Джуд. Мадок, зубато всміхаючись, не відставав від них.

— А тепер що? — без особливого захвату спитала Терін.

Мадок якусь мить дивився вдалечінь, неначе подумки перебираючи різні правила й відкидаючи їх.

— А тепер захистіть його від атаки.

— Стривай, що? — запитала Джуд. — Від тебе?

— Це стратегічна гра чи тренувальний бій? — насупилася Терін.

Мадок одним пальцем підхопив ту під підборіддя й задержав їй голову так, що вона зазирнула в його золоті котячі очі.

— Що є тренувальний бій, як не стратегічна гра у швидкому темпі? — надзвичайно серйозно запитав він. — Поговори зі своєю сестрою. Коли сонце досягне стовбура он того дерева, я прийду по свій пагорб. Збийте мене з ніг хоча б раз — і ви обидві переможете.

Тоді Мадок подався до гайка, що ріс неподалік. Терін сіла на траву й сказала:

— Я не хочу цього робити.

— Це лише гра, — збентежено нагадала їй Джуд.

Терін кинула на неї довгий погляд — із тих, якими вони обмінювалися, коли одна з них удавала, ніби все гаразд.

— Гаразд, то що, на твою думку, нам робити?

Джуд, підвівши погляд, зазирнула в гілля акації.

— Може, одна з нас жбурлятиме каміння, а друга битиметься?

— Добре, — погодилася Терін, зіп'ялася на ноги й почала набирати каміння у складки спідниць. — Ти ж не думаєш, що він розсердиться?

Джуд заперечно хитнула головою, однак запитання Терін було їй зрозуміле. Що, як він ненароком їх уб'є?

«Треба обирати, на якому пагорбі загинути», — казала татові мама. То була одна з тих чудернацьких приказок, розуміння яких очікували від неї дорослі, хай вони й не мали жодного сенсу — на кшталт «краще синиця в жмені, ніж журавель у небі», «і на меду знайдеш біду» чи геть таємничого «і кішка може глипати на короля». Тепер, стоячи на справжньому пагорбі з мечем у руці, вона розуміла цю приказку набагато краще.